Gheorghe I. Brătianu

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Pentru alte persoane purtând același nume de familie, vedeți familia Brătianu (dezambiguizare).

Gheorghe (George) I. Brătianu (n. 28 ianuarie[1] 1898, Ruginoasa, județul Iași - d. 23 sau 27 aprilie 1953, Sighetu Marmației) a fost un istoric, om politic român, profesor universitar, membru al Academiei Române.

Gheorghe I. Brătianu

Istoricul Gheorghe I. Brătianu

Date personale	
Născut	28 ianuarie 1898 Ruginoasa, județul Iași, România
Decedat	23 sau 27 aprilie 1953 (55 de ani) Închisoarea din Sighet, Sighetu Marmației, Republica Populară Română
Cauza decesului	ucis în detenție (?)
Părinți	Ion (Ionel) I. C. Brătianu
Naționalitate	România
Cetățenie	România
Ocupație	istoric, politician
Activitate	
Educație	Facultatea de Drept din Iași Universitatea Sorbona
Alma mater	Facultatea de Litere din Paris[.] Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași Universitatea din Cernăuți
Organizație	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași Universitatea din București
Cunoscut pentru	*Marea Neagră. De la origini până la cucerirea otomană* (postum)
Partid politic	Partidului Național Liberal

Membru titular al Academiei Române

Modifică date / text

Cuprins [ascunde]

1 Biografia
1.1 Studii
1.2 Cariera profesională
1.3 Cariera politică
1.4 Începutul represiunilor comuniste
1.5 Arestarea și detenția
1.6 Sfârșitul vieții
2 Opera lui Gheorghe I. Brătianu
2.1 Principalele lucrări
3 Note
4 Surse bibliografice
5 Lectură suplimentară
6 Legături externe
7 Vezi și

Biografia [modificare | modificare sursă]

Gheorghe (George) I. Brătianu s-a născut la 28 ianuarie 1898, la Ruginoasa, în județul Iași. Era fiul lui Ion (Ionel) I. C. Brătianu și al prințesei Maria Moruzi-Cuza, văduva lui Alexandru Cuza.[2] și nepotul lui Ion C. Brătianu. Deși părinții săi s-au despărțit la scurt timp după căsătorie, chiar înaintea nașterii sale, Ionel Brătianu l-a recunoscut ca fiu legitim și a avut grijă să supravegheze formarea intelectuală a tânărului George. Relațiile dintre tată și fiu au fost sporadice, deoarece mama sa nu îngăduia contactele între cei doi. Cei doi divorțaseră a doua zi după cununia religioasă, doar pentru a-l recunoaște pe viitorul istoric drept fiu legitim. Abia după 1918, Gheorghe I. Brătianu îl va frecventa pe I. I. C. Brătianu, cerându-i sfatul și sprijinul.[3]S-a căsătorit la 27.01.1922 cu Elena Sturdza, sora prințului Mihai Gr. Sturdza, în București.[4]

Studii [modificare | modificare sursă]

Copilăria și adolescența și-a petrecut-o alături de mama sa, la Ruginoasa, în Palatul domnesc al lui Alexandru Ioan Cuza - construit în anul 1811 în stil neogotic, care aparținuse inițial familiei Sturza - actualmente muzeu, și la proprietatea din Iași a mamei sale, Casa Pogor. În anul 1916 și-a dat bacalaureatul la Iași, iar în vara aceluiași an îl vizitează pentru prima oară pe istoricul Nicolae Iorga, la Vălenii de Munte. Nicolae Iorga a fost cel care i-a publicat primul studiu, *"O oaste moldovenească acum trei veacuri"*, în "Revista istorică", reprezentând debutul istoriografic al tânărului Gheorghe I. Brătianu, în vârstă de 16 ani. La 17 ani Gheorghe Brătianu a înființat revista- manuscris "Încercări".

După intrarea României în război, la 15 august 1916, Gheorghe I. Brătianu, în vârstă de 18 ani, se înrolează voluntar, fiind încorporat la Regimentul 2 Artilerie. În perioada 10 octombrie 1916 - 31 martie 1917 a urmat cursurile școlii de ofițeri de rezervă de artilerie, la Iași, iar la 1 iunie 1917 este avansat la gradul de sublocotenent. În vara anului 1917, participând la luptele grele de la Cireșoaia, a fost rănit, iar după însănătoșire a ajuns din nou pe front, în Bucovina. Experiența de pe front și-a expus-o în cartea *"File rupte din cartea războiului"*.

În 1917 se înscrie la Facultatea de Drept din Iași, pe care a absolvit-o în 1919, când obține licența în drept. Fiind atras de istorie, abandonează cariera juridică și se înscrie la Universitatea Sorbona din Paris, unde frecventează cursurile unor istorici prestigioși, ca Ferdinand Lot și Charles Diehl, și obține licența în litere în 1921. Ulterior a devenit doctor în filosofie la Universitatea din Cernăuți (1923). În 1929 avea să susțină doctoratul (de stat) francez la Sorbona în Franța, cu teza intitulată "*Recherches sur le commerce génois dans la Mer Noire au XIIIe siècle"* (Cercetări asupra comerțului genovez din Marea Neagră), obținând titlul de doctor (de stat) în litere. Teza propriu-zisă a fost tipărită la Paris, chiar în anul susținerii la Sorbona, adică în 1929.

Cariera profesională [modificare | modificare sursă]

În 1924, devine profesor universitar la *catedra de istorie universală* a Universității din Iași, iar din 1940, a Universității din București. În anul 1928 devine membru corespondent al Academiei Române și membru titular în 1942. Între 1935 și 1947 îndeplinește funcția de director al *Institutului de Istorie Universală* din Iași (1935 - 1940) și apoi al *Institutului de Istorie Universală "Nicolae Iorga"* din București (1941 - 1947). În anii '30, a fost șeful unei fracțiuni dizidente a Partidului Național Liberal, pe care o înființase[5]. Încă din deceniul al treilea al secolului al XX-lea, Gheorghe Brătianu a fost ales membru corespondent al *Societății Ligure di Storia Patria din Genova* (1925),în 1935 membru al *Institutului Kondakov* din Praga, iar în 1936 al *Societății de Științe și Litere* din Boemia. În 1926 a fost desemnat membru al *Comitetului Internațional de Științe Istorice*.

Cariera politică [modificare | modificare sursă]

Gheorghe I. Brătianu se va înscrie în 1926 în Partidul Național Liberal iar la 12 octombrie 1927 va deveni șef al organizației Iași a PNL. În 1930, nemulțumit de politica PNL, care se opunea cu înverșunare întoarcerii în țară a lui Carol Caraiman, viitorul rege Carol al II-lea , omul politic Gheorghe I. Brătianu, care era unul din susținătorii viitorului rege, va da curs sugestiilor acestuia, și va sparge unitatea PNL prin crearea unei grupări liberale dizidente: PNL Gheorghe Brătianu (Georgist), în perioada 1930-1938. Va fi exclus din PNL ca urmare a atitudinii sale. Odată cu Gheorghe I. Brătianu vor pleca din PNL o serie de personalități marcante ale culturii și politicii românești interbelice, precum Ștefan Ciobanu, Constantin C. Giurescu, P. P. Panaitescu, Simion Mehedinți, Arthur Văitoianu, Mihai Antonescu, etc... Fără a avea o influență electorală notabilă, noua formațiune politică, în primii ani de la înființare, a sprijinit politica lui Carol al II-lea, dar s-a distanțat ulterior de aceasta, pe măsură ce acesta continua politica de fărâmițare a partidelor și de întărire a puterii sale personale.[6]

În planul politicii externe, Gheorghe I. Brătianu s-a opus în mod categoric politicii duse de Nicolae Titulescu de apropiere de Uniunea Sovietică, respingând orice fel de alianță cu aceasta, fiind convins de faptul că o alianță cu Germania nazistă ar fi un lucru benefic pentru România.[7] Regele Carol al II-lea notează în jurnalul său că istoricul Gheorghe I. Brătianu era *"marele apostol al înțelegerii cu Germania"*.[8]

În data de 22 octombrie 1934, ministrul german al aerului, Mareșalul Hermann Göring, vorbind în numele lui Adolf Hitler, expune ambasadorului român la Berlin, Nicolae Petrescu-Comnen, o ofertă germană către România, respectiv garanția integrală a granițelor, în special a graniței cu Uniunea Sovietică și a graniței cu Ungaria, oferind totodată o reînarmare completă a armatei, cerând în schimb, ca România să se opună cu toate forțele oricărei încercări de trecere a trupelor sovietice pe teritoriul național. Nicolae Titulescu, care promisese deja partenerilor săi francezi și cehoslovaci, care încheiaseră deja tratate de asistență mutuală cu Uniunea Sovietică, pentru cazul unui conflict european, că va încheia și el un tratat similar, care ar fi permis trupelor sovietice să treacă prin România pentru a "sprijini" Franța și Cehoslovacia contra Germaniei, ascunde guvernului raportul lui Petrescu-Comnen.[9]

O lună mai târziu, în 20 noiembrie, informat de către Mihail Sturdza asupra acestui fapt, Gheorghe I. Brătianu, se deplasează la Berlin, unde Hermann Göring și Adolf Hitler, cu care are convorbiri, dar și baronul Konstantin von Neurath, ministrul de externe nazist, confirmă oferta făcută României. Ulterior, oferta va fi reînnoită, în urma unor convorbiri cu aceiași oficiali, în 7 noiembrie 1936[10] și în 16 noiembrie 1936.[11] "Combinațiile" lui Nicolae Titulescu vor face obiectul mai multor interpelări în parlament ale lui Gheorghe I. Brătianu, numit lider fascist de "Pravda" din 15 decembrie 1936.[12]

Gheorghe I. Brătianu va afirma în plenul parlamentului, în 16 iunie 1936 :

> *„ Am onoarea a depune de pe acum pe biroul Adunării următoarele întrebări - nu atât pentru a căpăta un răspuns, pe care am toate motivele să nu-l cred apropiat - cât mai ales pentru a atrage din vreme atenția Parlamentului și a opiniei publice asupra unor împrejurări deosebit de îngrijorătoare. Când am criticat acum trei luni chestiunea unor angajamente*

luate de Guvernul român pentru eventuala trecere pe teritoriul său a unor formațiuni militare și materiale de război sovietice, mi s-au opus de pe banca ministerială cele mai categorice dezmințiri, însoțite de cele mai injurioase calificative. [...] Cu toate aceste dezmințiri și aprecieri, asupra autorității cărora nu mai insist, zvonurile îngrijorătoare nu au încetat să se răspândească. [...] Am citit însă deunăzi, în interviul pe care domnul Beneš, președintele Republicii Cehoslovace, l-a dat unui ziarist francez, după Conferința șefilor de state ai Micii Înțelegeri, care a avut loc la București, următoarea informație, a cărei importanță nu va scăpa nimănui: ***Dar dacă Franța și Anglia, ar fi atât de oarbe încât să nu-și înțeleagă misiunea, cele trei state au prevăzut toate ipotezele. [...] Eu știu, că în orice caz, Răsăritul le va trimite în ajutor oameni și arme.*** *Dacă adăugăm la aceste cuvinte afirmațiile unor identități totale de vederi față de toate problemele [...] este logică întrebarea : Pe unde ne va trimite "Răsăritul" oameni și arme și dacă Pactul de asistență militară încheiat între Cehoslovacia și URSS cuprinde obligații de această natură pentru România? "*

(Președenția Adunării Deputaților, înreg. la nr. 2340 din 16 iunie 1936 și nr. 33 569 din 18 iunie 1936)[13]

Cu un an înainte, în 5 octombrie și 26 noiembrie 1935, Gheorghe I. Brătianu, în intervențiile sale în Parlament demonstrase pericolul pătrunderii trupelor sovietice pe teritoriul României, ca și imposibilitatea de a le impune plecarea de pe teritoriul românesc, atâta vreme cât Uniunea Sovietică avea pretenții asupra Basarabiei,[14][15] arătând că deschiderea granițelor înseamnă de fapt o invitație spre bolșevizarea țării. Comuniștii nu-i vor ierta niciodată aceste intervenții în parlament, ca și întrevederile avute cu Adolf Hitler.

La alegerile din decembrie 1937, ultimele alegeri libere din România interbelică, a semnat pactul de neagresiune electorală cu Iuliu Maniu (PNȚ) și Corneliu Zelea Codreanu, care reprezenta Mișcarea Legionară, împotriva guvernului condus de Gheorghe Tătărescu, prim ministru PNL, însă fără sprijinul bătrânilor din partid în frunte cu Dinu Brătianu. Scorul electoral al partidului condus de către Gheorghe I. Brătianu a fost de 3,89% (119.361 voturi).[16]În aceste condiții, Gheorghe Brătianu decide să se reîntoarcă în PNL, iar la 10 ianuarie va avea loc fuziunea dintre cele două formațiuni. După numai trei luni partidele politice vor fi dizolvate, iar liberalii se vor vedea nevoiți să activeze în ilegalitate. La 14 februarie 1938, este emis un "decret-lege" prin care orice fel de activitate politică devenea ilegală, instaurând astfel dictatura regală.[17]

Gheorghe I. Brătianu nu a participat la ședințele Consiliului de Coroană din 27 iunie 1940 în care au fost cedate Basarabia și Bucovina de Nord, ci numai la cea din noaptea de 30 spre 31 august 1940, convocată în vederea acceptării sau respingerii Arbitrajului de la Viena. El a insistat pentru o rezistență militară, deoarece cedarea va aduce *"prăbușirea, prăbușirea prin demoralizare, neputință și anarhie".*[18]

După lovitura de stat de la 6 septembrie, când regele Carol al II-lea a fost detronat și determinat să plece în exil de către generalul Ion Antonescu, va fi solicitat de către acesta din urmă să participe la guvernare, într-o formulă tripartită, împreună cu Mișcarea Legionară. Horia Sima a fost de acord, cu condiția să nu solicite ministerele vizate de legionari, interne, externe, educație și culte. Horia Sima afirmă că Gheorghe I. Brătianu a cerut prea mult, respectiv Vice-Președinția Consiliului de Miniștri, Ministerul de Externe și totalitatea ministerelor economice, astfel încât nu s-a ajuns la nici o înțelegere.[19] La data începerii operațiunilor militare ale României în cel de-al Doilea Război Mondial, la 22 iunie 1941, Gheorghe I. Brătianu a fost mobilizat în cadrul Diviziei 7 infanterie, cu gradul de căpitan de rezervă, până la data de 12 iulie 1941. După această dată a fost atașat Comandamentului Corpului de Cavalerie, ca translator de limbă germană, până la demobilizarea sa, la 30 noiembrie 1941. În martie 1942 obține gradul de maior, cu care este mobilizat din nou, la Corpul de Cavalerie, între 16 iulie-24 septembrie 1942, perioadă în care participă la luptele din Crimeea. În primăvara anului 1945 a revenit de pe front la Școala Superioară de Război, unde a ținut patru prelegeri, rezumate ulterior sub titlul "Formule de organizare a păcii în istoria universală", dar numai prelegerea cu numărul 1 este cunoscută în prezent.[20] În studiul său introductiv la ediția din 1980 a cărții lui Gheorghe I.Brătianu *Tradiția istorică despre întemeierea statelor românești,* publicată la Editura Eminescu, Valeriu Râpeanu afirmă că[21]acel curs Formule de organizare a păcii în Istoria Universală a fost predat de Gh. I. Brătianu la Facultatea de litere din București, din acest curs fiind publicate două părți în *Revue historique du Sud-Est Européen ,* XXIII, Bucarest, 1946, ultima parte (p. 31-56) cuprinzând situația de după primul război mondial și câteva incursiuni în deceniul trei.

În paralel, continuă activitatea universitară. În anii 1941-1942 și 1942-1943 va ține cursul intitulat *Chestiunea Mării Negre* la Universitatea București. La 15 decembrie 1941, în lecția de deschidere a cursului despre istoria Mării Negre, Gheorghe I. Brătianu vorbea despre "spațiul de securitate" al României, un termen geopolitic pe care îl va defini ulterior drept spațiul care "cuprinde acele regiuni și puncte fără de care o națiune nu poate îndeplini nici misiunea ei istorică, nici posibilitățile care alcătuiesc destinul său". El va face o distincție între spațiul de securitate, spațiul etnic și spațiul vital. Spațiul etnic era "spațiul locuit de același popor, în sensul de națiune", iar spațiul vital era un "raport de forțe", "spațiul peste care se întinde la un moment dat expansiunea unei forțe". Spațiul de securitate putea să coincidă cu spațiul etnic-de unde rezultă o "poziție tare"-, putea, însă, să-l și depășească. Afirmarea spațiului de securitate nu înseamnă voința și dorința de-a acapara un "spațiu vital", deci nu este expresia unei forțe în expansiune.

Istoricul Gheorghe I. Brătianu identifica două "poziții cheie", respectiv poziții geopolitice decisive pe care România trebuia să le includă obligatoriu în calculele ei strategice: "1.Intrarea Bosforului și, în general, sistemul strâmtorilor care duce navigația dincolo de această mare închisă; și 2.Crimeea, care, prin porturile ei naturale, prin cetățile ei din timpurile cele mai vechi, prin bastionul maritim înaintat pe care-l reprezintă în Marea Neagră este evident o poziție stăpânitoare peste tot complexul maritim de aci. Cine are Crimeea poate stăpâni Marea Neagră. Cine n-o are n-o stăpânește. Este evident că această problemă se leagă de chestiunile noastre, pentru că, în definitiv, ce sunt strâmtorile altceva decât prelungirea gurilor Dunării". Tot el adăuga că "noțiunea spațiului de securitate presupune că noi nu putem rămâne indiferenți față de ce se petrece în aceste două poziții cheie ale unei mări atât de strâns legate de existența noastră". Istoria veacurilor XIX și XX era sintetizată de Gheorghe I. Brătianu ca fiind "o luptă pentru Marea Neagră între Rusia și Europa". Cursul despre Chestiunea Mării Negre va fi litografiat, pentru uzul studenților, prin grija editorului Ioan Vernescu. Cartea despre Marea Neagră va fi tipărită postum.[22]În anul 1988 a apărut o traducere în l.română a cărții lui Gh.Brătianu intitulată *Marea Neagră. De la origini până la cucerirea otomană.* Vol. I[23]

Începutul represiunilor comuniste [modificare | modificare sursă]

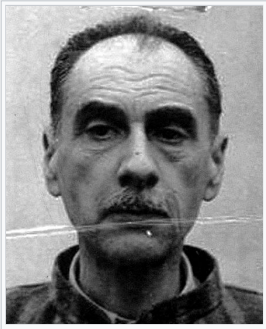
Gheorghe I. Brătianu în detenție

În 1947, în cadrul represiunilor dezlănțuite de autoritățile comuniste, este înlăturat de la catedra universitară și de la conducerea institutului de istorie, în septembrie i se fixează domiciliu forțat și i se interzic contactele externe. La 9 iunie 1948 - odată cu reorganizarea Academiei Române, - care ia acum numele de Academia R.P.R. - i se retrage calitatea de academician ca, dealtfel, altor 97 de personalități științifice și culturale românești.[24]

Arestarea și detenția [modificare | modificare sursă]

În noaptea de 5/6 mai 1950, este arestat de organele securității și întemnițat la închisoarea din Sighet,fiind reținut aproape trei ani, fără să fi fost judecat și condamnat.

Sfârșitul vieții [modificare | modificare sursă]

Într-una din zilele dintre 23 și 27 aprilie 1953 a murit în închisoare, la vârsta de 55 de ani[25], în condiții încă neelucidate. Potrivit mărturiilor altor deținuți, se pare că s-a spânzurat cu un laț făcut dintr-un cearșaf, neputând să mai suporte chinurile detenționii.[necesită citare] După alte surse[care?] se presupune că a fost bătut de un gardian până când Gheorghe Brătianu a murit.[necesită citare] În 1971 familia a fost autorizată să-l dezgroape din Cimitirul Săracilor din Sighet și să-l reînhumeze în cavoul Brătienilor de la Florica/Ștefănești, din județul Argeș.[26]

Opera lui Gheorghe I. Brătianu [modificare | modificare sursă]

În calitatea sa de istoric, Gheorghe I. Brătianu a susținut cu tenacitate și rigoare științifică teza continuității poporului român în spațiul carpato-danubiano-pontic. Lucrările sale asupra prezenței românești în Basarabia sunt reprezentative pentru statura istoricului și conștiința omului politic. I s-a propus, dealtfel, să se dezică de tezele despre Basarabia, dar a refuzat, asumându-și cu luciditate responsabilitatea: "adevărul rămâne, indiferent de soarta celor care l-au servit". Asemeni lui Iuliu Maniu și a celorlalte personalități politice și culturale, care au murit sau au cunoscut teroarea comunistă a închisorilor, deportărilor și a coloniilor de muncă forțată, Gheorghe I. Brătianu se înscrie în constelația luminoasă de savanți și politicieni patrioți, ce legitimează identitatea etnică și culturală a poporului român.

Principalele lucrări [modificare | modificare sursă]

- *Recherches sur le commerce génois dans la Mer Noire au XIIIème siècle* (1929)
- *Une énigme et un miracle historique: Le peuple roumain* (1937)
- *O enigmă și un miracol istoric: poporul român* (1940)
- *Tradiția istorică despre întemeierea statelor românești* (1945)
- *Sfatul domnesc și adunarea stărilor în Principatele române* (postum)
- *Marea Neagră. De la origini până la cucerirea otomană* (postum)

Note [modificare | modificare sursă]

1. ^ Cotidianul, 23 iulie 2017, *Exclusivitate. O dilemă istorică rezolvată de arhive*, [1]
2. ^ AESGS. „Viața și activitatea lui Gheorghe I. Brătianu".
3. ^ Stoenescu, Alex-Mihai : Istoria loviturilor de stat în România, vol.2, Eșecul democrației române, Ed. RAO Books, 2010, ISBN: 9786068251127.
4. ^ Mihai Dim Sturdza. *Familiile boierești din Moldova și Țara Românească*. Vol.II, Boian - Buzescu. Editura Simetria, București, p.448
5. ^ Vd. *Dicționar Enciclopedic*, (1993), vol. I, A - C, Editura Enciclopedică, București.
6. ^ „Partidul Național Liberal (Gheorghe Brătianu)" (PDF). Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu - Facultatea de Istorie și Patrimoniu. |first1= lipsă |last1= în Authors list (ajutor)
7. ^ Buzatu, Gh.; Acatrinei, Stela; Acatrinei, Gh.: Românii din arhive, Ed. Mica Valahie, ISBN 978-973-7858-78-8.

8. ^ Carol al II-lea. Între datorie și pasiune. Însemnări zilnice, vol. I (1904-1939), ed. Curtea Veche, 2004, ISBN: 973-669-031-8.
9. ^ Sturdza, Mihail - Romania și sfârșitul Europei, Amintiri din țara pierdută. România anilor 1917-1947, 499 p. 20 cm, CRITERION PUBLISHING (2004) ISBN 973-86850-7-9.
10. ^ Nota de conversație dintre Gheorghe Brătianu și Ministrul Aerului, Mareșalul Hermann GÖRING, 7 noiembrie 1936, ora 12.00. AMAE, Fond 71/Germania, vol. 75 (Relații cu România, 1936-1937), f. 145-146
11. ^ Nota de conversație dintre Gheorghe Brătianu și Cancelarul Germaniei, Adolf Hitler, 16 noiembrie 1936, ora 12.00, Berlin, AMAE, Fond 71/Germania, vol. 75 (Relații cu România, 1936-1937), f. 157-160.
12. ^ AMAE, Fond 71/URSS, vol. 83 (Relații cu România, 1935-1936), f. 483.
13. ^ ANIC, Fond Casa Regală, dosar nr. 25/1936, f.1-3.
14. ^ Ciucanu, Corneliu : Dreapta românească interbelică. Politică și ideologie, Ed. TIPO Moldova, Iași, 2009.
15. ^ BOLD, Emilian, SEFTIUC, Ilie : România sub lupa diplomației sovietice (1917-1938), Iași, Editura Junimea, 1998.
16. ^ Vârșan, Bogdan. „Istoria ultimelor alegeri libere din România de până la revoluția din 1989”. Historia.
17. ^ Țiu, Ilarion : Mișcarea Legionară după Corneliu Codreanu, Ed. Vremea, 2007.
18. ^ Mamina, Ion: Consilii de Coroană, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 262-268.
19. ^ Sima, Horia : Era Libertății, vol.1, Ed. Gorjan, Timișoara, 1995.
20. ^ Neagoe, Stelian : Oameni politici români, Editura Machiavelli, București, 2007.
21. ^ Gheorghe I.Brătianu, ***Tradiția istorică despre întemeierea statelor** românești*, Ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Valeriu Râpeanu, Editura Eminescu, București,1980, p. XXXV
22. ^ Georges I.Brătianu, *La Mer Noire. Des origines à la conquête ottomane*, Societas Academica Dacoromana, "Acta Historica", IX, Monachi [München], 1969
23. ^ Gheorghe Brătianu. *Marea Neagră. De la origini până la cucerirea otomană*. Vol.I. Trad.de Michaela Spinei. ediție îngrijită de Victor Spinei. Editura Meridiane București, 1988
24. ^ Liviu Țăranu, Aurel Pentelescu. „Gheorghe I. Brătianu în timpul domiciliului obligatoriu (1947-1950)” (PDF). CNSAS.
25. ^ Tânărul (atunci) episcop greco-catolic și viitor cardinal Alexandru Todea, care și el era închis la Sighet pentru că nu acceptase trecerea obligatorie la ortodoxie, *„a reușit să-i dea dezlegarea cea din urmă”*, Vd. Ieromonah Dr. Silvestru A. Prunduș OSBM & Clemente Plăianu, *Cardinalul Dr. Alexandru Todea. La 80 de ani (1912-1992)*, 1992, p. 30. Această mărturie a contrazis ipoteza sinuciderii lui Gheorghe Brătianu în închisoare.
26. ^ Fiica lui Brătianu, *Ioana*, declară în episodul **Procesul elitelor politice** al **Memorialului durerii** că sora sa, *Maria* din Grecia, și-a manifestat puternica îndoială asupra faptului că osemintele primite ar fi fost într-adevăr cele ale lui Brătianu, bazându-se pe faptul că tatăl ei avea atât dinți stricați, cât și capul spart, semne ce nu apăreau la cadavrul încredințat lor. Cele două au convenit ca, cel puțin într-un mod simbolic de a cinsti memoria tatălui lor, osemintele primite, deși nu ale lui Gheorghe I. Brătianu, să fie înhumate în cavoul familiei, trupul omului politic rămânând pe malul Tisei.

Surse bibliografice [modificare | modificare sursă]

- *Dicționar Enciclopedic*, (1993), vol. I, A - C, Editura Enciclopedică, București.
- Ieromonah Dr. Silvestru A. Prunduș OSBM & Clemente Plaianu, (1992), *Cardinalul Dr. Alexandru Todea. La 80 de ani (1912-1992)*, Editat de Ordinul [Monahal] "Sfîntul Vasile cel Mare", Provincia „Sf. Apostoli Petru și Pavel”, România, Tipografia Cluj.

Lectură suplimentară [modificare | modificare sursă]

- *Gheorghe I. Brătianu - istoricul: Concepție și metodă istorică, Vol. 2*, Pompiliu Teodor, Editura Universitatea Al.I.Cuza, Anuarul Institutului de istorie și arheologie A.D. Xenopol, 1988

Legături externe [modificare | modificare sursă]

- Membrii Academiei Române din 1866 până în prezent – B
- Calvarul unui savant, 4 iunie 2009, Mircea Dumitriu, *România liberă*
- Gheorghe I. Bratianu - istoria mutilata, 5 mai 2007, Mircea Dumitriu, *România liberă*

Vezi și [modificare | modificare sursă]

- Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței
- Închisoarea de la Sighet

v · d · m **Profesori ai Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași - Istorie** [ascunde]

Simion Bărnuțiu • Dimitrie Berlescu • **Gheorghe I. Brătianu** • Constantin Cihodaru • Petre Constantinescu-Iași • Vasile Cristian • Ilie Grămadă • Ilie Minea • Vasile Neamțu • Paul Nicorescu • Virgil Nițulescu • Andrei Oțetea • Gheorghe Platon • Laurențiu Rădvan • Vasile Russu • Victor Spinei • Orest Tafrali • V. A. Urechia • Alexandru D. Xenopol

Lista completă • • Agronomie • Biologie • Chimie • Drept • Economie • Filologie • Filozofie și științe social-politice • Fizică • Geografie și geologie • Istorie • Matematică și informatică • Medicină • Psihologie și pedagogie • Teologie •

Informații bibliotecare BIBSYS: 90352947 · BNE: XX865156 · BNF: cb121721553 (data) · GND: 118976087 · ISNI: 0000 0001 0907 168X · LCCN: n81019005 · NKC: jn19990001051 · SUDOC: 030269830 · VIAF: 61588028 · WorldCat Identities (via VIAF): 61588028

Categorii: Nașteri în 1898 | Nașteri pe 3 februarie | Decese în 1953 | Decese pe 27 aprilie | Membri titulari ai Academiei Române | Absolvenți ai Universității din Iași | Absolvenți ai Universității din Paris | Bizantiniști români | Cadre didactice universitare ale Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași | Deținuți politici români | Istorici români | Medieviști români | Membri ai Partidului Național Liberal | Pedagogi români | Politicieni care s-au sinucis | Români decedați în închisorile comuniste | Oameni de știință români | Oameni din județul Iași | Deținuți la închisoarea Sighet

Ultima editare a paginii a fost efectuată la 18 august 2019, ora 18:48.

Acest text este disponibil sub licența Creative Commons cu atribuire și distribuire în condiții identice; pot exista și clauze suplimentare. Vedeți detalii la Termenii de utilizare.

Politica de confidențialitate Despre Wikipedia Termeni Versiune mobilă Dezvoltatori Statistics Cookie statement